

en hadden de eksters, die hoewel door klem en geweer wat verminderd, niet zooveel legfels vernield, de familievermeerdering zou nog grooter geweest zijn. Bij ruwe schatting door den opzichter, bleken er dit jaar zoowat 200 jonge vogels te zijn! Dat kan dus een groote uitbreiding voor het volgende jaar beteekenen, te meer, waar de broedplaats dit jaar verschillende malen door groote troepen één- en tweejarige vogels bezocht is geworden, die zich bij voorkeur ophielden op wat ik noemde het sociëteitsterrein, een langzaam hellend plateau; wit van de uitwerpselen en de uitgevallen veeren, waar de niet broedende en ongepaarde vogels meestal verblijf hielden.

Alvorens te eindigen moet ik nog even wijzen op de voortreffelijke wijze, waarop de „Nederlandsche Ver. tot Bescherming van Vogels” deze kolonie beschermt, zoodat, dank zij het voortdurende toezicht der beide jachtopzieners vanaf zonsopgang tot het donker worden toe, slechts een enkel ei is geroofd.

't Is te hopen, dat bij de thans aanhangige onteigening der duinen ten behoeve der 's-Gravenhaagsche Waterleiding, de kolonie der Zilvermeeuwen in stand zal kunnen blijven. Het voortdurende bouwen, aanleggen van wegen en villaparken heeft de kolonie al reeds jaren zich terug doen trekken. Verder terug kunnen ze niet meer. Vogelbeschermers, slaat aandachtig het verloop van deze zaak gade, opdat zoo noodig ingegrepen kan worden, voordat men voor een voldoende feit komt te staan, en de kolonie verdwenen is!

's-Gravenhage, 16 September 1921.

C. G.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Besheesters. — Naar aanleiding van een vraag over de lijsters en de besvruchten kan ik U mededeelen, dat ik op Adderhorst bijna alle besheesters bijeen heb, sommige soorten bij honderdtallen, en daardoor gemakkelijk opmerk, wat de vogels het liefst genieten. Laat men geen werk maken van cotoneaster, die in den treure blijft zitten. Het meest valt in den smaak het krentenboompje, de aronia, waarvan de bessen nauwelijks den tijd hebben om rijp te worden. Daarop volgt de vuilboom, wiens naam men begrijpt, als men de vieze paarse klodders van uitwerpselen in het plantsoen ziet. Daaraan is de kraaiheide en de wulp onschuldig. Want als véél vroeger die bessen rijpen, bespeur ik nooit eenige verontreiniging van dien aard. Tot einde Augustus zaten achter de lijsterbessen alleen nog jonge merels aan. Eén was heel amikaal voor een echte boschmerel. Als ik te midden van de lijsterbessen in de hangmat lag, kwam hij me steeds zonder eenige vrees gezelschap houden en protesteerde alleen, als anderen meekwamen. De kleinere vogeltjes peuten liever aan de bramen. Nu in September komen ook eenige andere lijsters, maar intusschen zijn de lijsterbessen leeggeplunderd. Bijzondere voorliefde vindt de wegedoorn. Ditmaal zijn de bessen zwart, juist bij het begin van den herfst. De vogels hebben ze nog niet opgemerkt, maar zoodra dit een dezer dagen gebeurt, verdwijnt eensklaps de geheele voorraad. Tusschen de vlierbessen ziet men veel klein goedje scharelen. Elk vogeltje eet zooals het gebekt is. De kardinaalmuts leent zich ook weer voor kleinere peuteraars. De hazelnoot en eikel houden nu nog den Vlaamschen gaai bezig, maar later vind ik hem, evenals allerlei lijstersoorten, in den hulst. Toen eenige jaren geleden in het Noorden weinig hulst vrucht droeg, had er een volksverhuizing naar de steden in het midden en zuiden plaats. Het zou me niet verwonderen, als deze winter weer hetzelfde verschijnsel te zien

geeft, want het is treurig hier gesteld met de hulstbessen. Op plekken, waar erg veel rozenbottels groeien, vindt men deze het volgende voorjaar deels nog zwart aan de struiken. Die worden dus nog minder begeerd dan de Geldersche roos, die althans in de lente leeg is.

Dr. A. VELDHUIZEN.

De bijenarend. — *Aquila non captat muscas*, de adelaar jaagt niet op vliegen, is een oud Romeinsch spreekwoord, maar dan denkt men niet aan den arendsneef, den wespendif, dien de Duitschers terecht wespenuizerd noemen. Wie den tragen vlucht en den habitus van den gewonen buizerd kent, herkent dadelijk den wespendif als een nauw verwant familielid, maar die heel wat deftiger manieren heeft aangenomen en ook slanker en leniger er uitziet. De vleugels zijn veel minder log, ze herinneren met haar lengte en knikking aan sommige zeevogels. Nu er dezen zomer zooveel wespen waren, vertoonde zich ook hun vijand bij Adderhorst. Wat heb ik genoten van zijn schitterenden vlucht als hij langs de heide scheerde en dan zeilend op de manier van den torenvalk, doch zonder bidden, de punten van zijn vleugels liet opzwenken. Wie ééns dien vogel bewonderd heeft, zou hem uit duizenden herkennen. Geheel onschuldig is hij echter niet. Waar hij op wespen jaagt, zit het ook vol bijen en een oud-jachttopziener, die hem had opgemerkt, betrapte hem op het vervolgen van jonge vogeltjes. Althans zoo zeide hij, maar ik heb het niet gezien. En de man is bijenhouder, wiens korven in de buurt stonden. Dan ziet men zoo'n beest met andere oogen en verdenkt hem gauw.

De wespendif was dezen zomer, wel op het appèl, maar de verschillende wespens-orchideeën hielden werkstaking op mijn terrein. Zoodat de *epipactis* daar echte menschenmanieren krijgt: staken, als men het meest noodig is. Of het in de lucht zat, of dat het een plaatselijk verschijnsel was (eisch van betere voeding), weet ik niet.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Snoekenregen? — Dezer dagen deelde mij een eenvoudig treinreiziger de volksmeening mede, dat de snoeken door regen in kleine plasjes komen, die met geen wateren in verbinding staan. Vroeger had ik ook van het stekelbaarsje dezelfde veronderstelling vernomen te Almelo.

De medereiziger wist heel goed, dat de paling door het natte gras over land weet te verhuizen, maar in de kleine plasjes, waar deze komen kan, vindt men evenzeer snoeken, die veel te teer zijn om landreizen te maken. Zelf heb ik herhaaldelijk op nog kort uitgegraven geïsoleerde plekken jonge snoeken gezien. Soms bemerkt men ze in een putje of leemkuil in de heide. Grootte aartsvaders vindt men in afgelegen veenplassen. De konklusie is nog zoo dwaas niet, dat als de landreis is uitgesloten, het nieuwste verkeersmiddel, de luchtreis voor de hand ligt. Alleen zijn dan de regendruppels een wat te licht voertuig. Het komt me voor, dat de watervogels de taak verrichten. De snoeken schieten heel vroeg kuit in den tijd, dat de wilde eenden nog druk rondtrekken op de ondergelopen plaatsen, waaraan bij het paaën de snoeken ook de voorkeur geven. Juist van daar kunnen de eenden zoo gemakkelijk met plantendeelen kuit overbrengen. Men weet, dat de jonge snoekjes van een in het oog loopend grooten dooierzak voorzien zijn. Zou dit niet met de veronderstelde wijze van verspreiding kloppen? Nu ik het toch over snoeken heb, wil ik nog even opmerken, dat dezen zomer in het veen bij Schipborg tweemaal door mij een vrij grooté snoek op den kant ongeveer $1\frac{1}{2}$ M. boven den waterspiegel dood werd gevonden. De visschen waren te groot voor een reiger. Voor hun plezier springen ze het water niet uit, dat nog diep genoeg en vol kikkers was. Ik meen te mogen veronderstellen, dat een vischotter de schuldige is, die beide keeren zijn buit bij nadering van menschen heeft laten liggen.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Was 1921 een Wespenjaar? — De droge zomer van 1921 kenmerkte zich in mijne omgeving o. a. door de aanwezigheid van buitengewoon veel wespen. Om te kunnen nagaan, of het werkelijk een „Wespenjaar” geweest is, is het wenschelijk, uit zooveel mogelijk verschillende plaatsen berichten hieromtrent te ontvangen; ik vermoed, dat de meerderheid bevestigend zal luiden. Ik noodig daarom de lezers van D. L. N. uit, mij hunne bevindingen daaromtrent mede te deelen. Heeft men soorten kunnen onderscheiden, des